

Іван Сила на острові Щастя

КУПИТИ

«Іван Сила на острові Щастя» — повість про нові пригоди відомого силача та його друзів. На цей раз вони потрапляють на невідомий острів серед океану, де мешкають дивні тубільці. Книжка Олександра Гавроша сповнена гумору та карколомного сюжету. Це один із небагатьох творів сучасної української літератури для дітей, побудованих на дотепі. Дорослі ж у цій книжці відшукають філософські рецепти щастя, подані в несподіваній формі.

Олександр Гаврош

Іван Сила

на острові Щастя

БОГДАНОВА ШКІЛЬНА НАУКА

© Видавництво "НК-Богдан"

©Олександр Гаврош

ISBN 978-966-10-7686-9

ОЛЕКСАНДР ГАВРОШ

ІВАН СИЛА
НА ОСТРОВІ ЩАСТЯ

Частина перша. «Колумбіна»

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, у якому Іван Сила отримує листи

Іван Сила лежав на своєму широченному дубовому ліжку (інше би його не витримало) і мружився від сонечка, яке сотнями пальчиків торкалося його доброзичливого, як у райської пташки, обличчя. Гай-гай, котра це вже година?

— Ех! — набрав він повні груди повітря, з насолодою потягнувся і голосно позіхнув. Тут його ніздрі вловили приємний запах із кухні, який тоненькою ниточкою просмикувався через погано зачинені двері спочивальні.

— Мамині галушки! — задоволено промуркотів Іван і вже ладен був підвестися. Аж раптом...

— Ані руш! — раптом пролунав рішучий і тоненький, як голка, голос.

— Руки за голову! — вторував йому другий, ще тонший.

— Татусю, здавайся! — а цей був тонесенький, як павутинка.

Іван Сила повільно озирнувся. Але ніде нікого не було видно. Тільки двері ледь-ледь похитувалися. А ще скрипнуло під ліжком. Та й у шафі щось чмихнуло і промовило:

— Ой!

— Чемпіони не здаються! — вигукнув Сила і розкрив свої велетенські обійми на півкімнати.

Що тут почалося!

Із-за дверей вискочив лютий індіанський вождь, розцяцькований червоною глиною і обтиканий гусячими перами. Він загрозово тримав справжнісінького віника, із якого впритул цілився у силача. Водночас із-під ліжка атакував пірат із замотаною на голові зеленою хусткою в квіточки й величезними чорними вусами. Вуса, очевидно,

були виведені гуталіном, адже блищали вони, як ваксовані топанки. Піратище хвацько вимахував темною від сажі кочергою.

Поки Іван Сила відбивався однією могутньою лапою від войовничого племені індіанців, а другою — від морських розбійників, із шафи зненацька вилетів привид, замотаний у біле простирадло. На щастя, почвара була беззбройна — вона просто накинулася ззаду на Івана і почала душити його білими, як стіна, рученятами.

— Усе! Здаюся! — прохрипів чемпіон чемпіонів і повалився на бік. Ще б пак! Троє на одного — такого ніхто у світі не витримає. Навіть Іван Сила.

— Ми перемогли! — загукав пірат, підкидуючи найгрізнішу зброю всіх часів і народів — кочергу.

— Ми перемогли! — затанцював вождь найпристрасніший індіанський танець на широчезних грудях поваленого ворога.

— Ми пелемогли татуся! — засміявся привид найчарівнішим у світі сміхом. На radoщах він аж стягнув із голови простирадло, і з-під нього вигулькнуло золоте волоссячко, великі сині очка і кілька молочних зубиків. До того ж, привид виявився жіночого роду. Себто це була привидка. Та ще й така мала, що навіть усіх звуків не вимовляла.

Ба, що це? Іван Сила скористався безпечністю ворогів і зненацька їх атакував. Очевидно, ліжко надавало йому якомсь таємничої сили. За хвилику пірат, індіанець і привид чемненько лежали в рядок, накриті кремезною правицею силаня. А він учинив їм допит, використовуючи найбрутальніші методи середньовічної інквізиції.

— Хто це придумав? — грізно запитував Іван Сила, лоскочучи кожного з них своїми вусами. Так-так, тепер усесвітньо відомий атлет носив справжні чемпіонські вуса, які при кінцях гонорово пнулися догори. Він-бо вже давно був не парубійком, а статечним чолов'ягою.

— Я! — першим голосно озвався відважний вождь, прагнучи взяти провину на себе, аби врятувати бойових побратимів від ганебної кари.

— Ні, я! — не бажав чужої милості пірат. — Тату, це я вигадав!

— Татусю, це все я! — запищала і собі привидка. —

І взагалі, я найменша і ви всі маєте мені вилити!

Але тут ексекуюцію було перервано несподіваним чином. Двері розчахнулися і на порозі виріс непримиренний ворог індіанців, розбійників і привидів укупі. Та й силачів теж. Усі затремтіли мов осикове листя в негоду.

— Так! — сказав ворог, узявши руки в боки. (Індіанці, розбійники та привиди іноді називали його ще «мама», «матуся» або й «матусенька», залежно від настрою. Тільки Іван Сила звертався до нього «люба дружинонько»). — Так! — ще раз розгнівано повторила Мілка. — Ви знову за своє? Дивіться, що з кімнати зробили! Свилярник, а не спальня!

— Це не я! — розвів ручищами Іван Сила.

— Це не ми! — й собі знизали плечима дітки.

— Гаразд, я сьогодні добра! — посміхнулася Мілка. — Негайно вмиватися, бо сніданок уже на столі.

— Ура!!! — з диким лементом ще донедавна непримиренні противники кинулися надвір, аби чимшвидше дістатися до діжки з літеплою водою. Вони вмивалися так завзято, що заодно помили й півподвір'я, трьох курей і старого пса з гордим іменем Бобі.

— Ех, мамині галушки! — вдоволено крякнув Іван Сила, накладаючи собі повну миску в повній сонця світлиці.

— Ех, бабцині галушки! — й собі притакували індіанець, пірат і привидка.

— Як це бабцині?! — обурилася Мілка. —

Я зранку пораюся на кухні, аби їм догодити, а вони бабцю вихваляють!

— Малечо, щоб я більше цього не чув! — помахав на дітей ложкою Іван Сила.

— Татусю, щоб і ми цього більше не чули! — й собі помахала на нього ложками малеча.

— Гаразд! Щоб надалі не було плутанини, віднині бабцині галушки оголошуються «бабциними», а мамині — «маминими». Згода? — запропонував Іван Сила, послуговуючись ложкою, наче гетьманською булавою.

— Згода! — рывкнуло за столом.

— Отож, якщо я тепер казатиму «Ех, мамині галушки!», то це значить, що галушки ліпила...

— Бабця! — вигукнула привидка і захихотіла, показуючи білі молочні зубенята. За нею розсміялися всі решта.

Проте суперечка довкола галушок зовсім несподівано розв'язалася.

У двері застукали, і до хати ввійшов листоноша Колик — у незмінній бейсбольній кепці, яку він носив навіть узимку, а що вже влітку, то, певно, в ній днював і ночував. Принаймні виглядала вона саме так. Коликом його прозвали за те, що він був довгий і худий як тичка. Листоноша був дивакуватий, але не бешкетний. Він завжди чомусь почувався винним. Напевно, в дитинстві його дуже сварили батьки, й відтоді.... Але нашої історії це не стосується. Одне слово, Колик зняв синю кепку із написом «Супермен» і голосно шморгнув.

— Смачного вам, людоньки добрі! — зупинився він на порозі.

— І-вам-то-го-ж! — хором відповіли дітки. Але далі презирнулися і засміялись, бо Колик наразі нічого не їв і не мав чим смакувати. Тому дітки змінили гасло і прогорланили: — Доб-ро-го-дня-дя-деч-ку-Ко-лику!

— Сідайте до нас! — підвівся йому назустріч Іван Сила. — Поснідаєте маминими галушками, — і тут же скопив оком на Мілку. Та промовчала.

— Та ні! У мене ще багато роботи! — переступав з ноги на ногу Колик. — Та й зуб у мене росте. Мудрості! — підняв палець догори.

— Ого! У нас — теж! — вигукнули дітки.

— Що теж? — здивувався листоноша.

— Зубки ростуть! — і кожен з них показав гостренькі, як бритвочки, зубенята.

— Ого! — знову здивувався листоноша. — Ну, то я піду...

— Авжеж, — стенив могутніми плечима Іван Сила. — Якось заходьте ще.

Листоноша вибачливо посміхнувся, натягнув собі на голову кепку і вже взявся було за клямку, коли його наздогнало влучне, як індіанська стріла, запитання привидки: — А чого ж ви, дядечку, до нас заходили?

— А й справді! — сплеснула руками Мілка.

— Оце ж бо й воно! — вдарив себе по чолі Колик. — А я думаю: чому вранці наша корова Лиска так скрушно мукала? Це в мене гороскоп такий на сьогодні: все забувати. Ви не гнівайтесь, людоньки добрі, але я вам кореспонденцію приніс!

— Ура!!! — загукали дітки й негайно вхопили великий оберемок листів, перев'язаних блакитною стрічкою.

— Я пелша читаю! — захникала привидка.

— Ні, я! — чіпко тримався за листи пірат.

— Кинемо жереб! — запропонував мудрий індіанський вождь.

— От дивовижа! — почухав потилицю листоноша. — Цікаво, як це ви, голопузі, будете читати, якщо навіть букв не знаєте?!

— Мовчки! — відказали сердито «голопузі» і побігли до спальні.

— Дивовижа! — повторив листоноша, розкланявся з господарями і пішов, розмірковуючи про знаки зодіаку.

Тим часом у спочивальні ще кілька хвилин чулося вовтузіння, борюкання, шарудіння, далі все стихло, і вождь войовничого племені почав виразно читати вголос.

Зазвичай Іванові Силі писали його палкі шанувальники. Були серед них дорослі, були і дітки.

З кожним роком листів надходило дедалі менше. Це й зрозуміло, адже чемпіон уже давно не виступав на великій арені. Але все одно на горищі стояли три мішки, наповнені не горіхами чи сушеницями, а посланнями з різних міст і країн. Мілка казала, що колись їх передадуть до музею. В цьому маму завзято підтримувала малеча. Іван Сила у відповідь тільки хитро підкручував чемпіонські вуса.

Люди різне писали своєму кумирові. Допитувалися, куди він зник; і чи він, бува, не прихворів; і пропонували йому нові трюки, які самі вигадували; і розпитували про чемпіонську дієту; і навіть висилали фото зі своїми спортивними тілесами. (Мілка особливо не любила знімки дівчат і жодну не відібрала до музею). В одному листі фірма «Гуллівер» пропонувала чемпіонові рекламувати одяг для великих

людей. Себто для дуже великих. Просто грубених. І звідки вони такі беруться?

Але Іван тільки посміювався з неймовірних пропозицій. Він вважав, що його спортивна кар'єра завершилася. Час від часу, коли ставало сутужно, він виступав з Мілкою та дітками на сільських майданах. І тоді Іванові очі горіли особливим вогнем, а повний капелюх брязкотів чесно заробленими грошенятами.

— Татусю, дивися! — раптом примчала зі спальні босонога гвардія на чолі з привидкою. Маленька золотоволоска вимахувала листом, написаним на особливому поштовому папері. Рівенький почерк і навіть запах, який сотався з допису, промовляли про шляхетність і вишуканість автора.

— *«Коханий ведмедику!»* — почав читати вголос Іван Сила, і Мілка враз спохмурніла.

— Це мадам Бухенбах! — заскакали, як чортенята, дітки. Вони достеменно знали всю історію свого прославленого татуса, адже він не раз оповідав їм її перед сном.

«Через два тижні минає рівно десять років, як цирк «Бухенбах» припинив своє існування», — читав далі Іван.

— Ура! — знову радісно заверещали дітки. Щоправда, тепер — невідомо навіщо. Але ж ви знаєте діток. Їм, аби погукати.

«З цієї нагоди чекаю вас і вашу родину на пароплаві «Колумбіна», який відчалить із Мамстердама 10 червня рівно о 10-й годині 10-й хвилині».

— Ура! Ми їдемо до Мамстердама! — заволатала малеча, бо в цьому місті ще ніколи не була. Зрештою, вона ще в жодному місті не була. Навіть у найближчій Кацавейці.

«Приїдуть усі циркачі», — дочитував із ледь помітним хвилюванням Іван Сила. — *«У програмі — суцільні сюрпризи. З повагою, мадам Бухенбах».*

Чемпіон відірвав погляд від листа і звів карі очі на Мілку. Вони світилися по-особливому.

— Що робимо, любя? — запитав він, беручи її за руку.

— Ти ж і так усе вирішив, — усміхнулася колишня гімнастка.

— Їдемо! — індіанець і пірат з'єднались у братерських обіймах, а привидка скорчила найстрашнішу на світі пику.

— Невже ми їх знову побачимо? — поклала Мілка голову на Іванове плече.

— Побачимо! — затанцювали танець перемоги дітлахи. — Ми побачимо ВСІХ!

— Як там, цікаво, Міха? — посміхнувся силач.

— Ми побачимо Міху! — літали по хаті маленькі непосиди.

— А Ренатка? — згадала подружку Мілка.

— А Пандорський? — зобразив вусатого фокусника індіанський вождь.

— А карлик Піня? — показав горбуна пірат.

— А як ся має мавпочка Беня? — вигукнула, сама як мавпочка, синьоока кривляка.

Тут уже всі розсміялися. А найдужче — Іван Сила. Він сміявся, як чималенька бочечка. Ось так: «Хо-хо-хо!».

— Ну, якщо всі «за», — плеснув чемпіон по колінах, — то рішення прийнято одностайно. Тоді, мої дорогенькі, за роботу! Адже нам ще треба ой як багато встигнути!

Найдивніше, що ніхто не перечив. Навіть індіанські вожді, пірати і привиди, яким працювати категорично заборонено.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ, у якому все тільки починається

Уже кілька днів на подвір'ї Івана Сили тривали великі збори. Себто не збори як зібрання поважних персон, а збори як готовність номер один до великої мандрівки.

ВСЕ носилося, метушилося, бігало, гасало, верещало, сварилося, мирилося, знову сварилося, знову мирилося і нарешті складало вкрай необхідні речі у подорожні валізи. Під словом «ВСЕ» ми маємо на увазі червоношкірих піратопривидів.

— Ти тільки глянь на це! — хапалася спочатку за серце, а потім за голову Мілка, витягаючи з торби гусячі пера, ваксу, простирадло і кочергу, закручену у свіжу газету.

— Боже мій, як ви могли, поросята? — гукав і собі Іван Сила. — Це ж іще не читані «Спортивні вісті»!

— Татусю, ми вже їх плочитали! — радісно відповідала привидка. — Нічого цікавого!

— А-а, ну тоді інша річ, — заклопотано промовляв Іван, бо саме в цю мить міркував, чи брати йому в далеку подорож свою 32-кілограмову гирку.

Отож, поки тривають великі збори, є нагода поближче познайомитися з трьома вкрай важливими персонами, чи то пак персонажами. Дотепер вони діяли інкогніто, як і належить героям такої моторошної книжки.

Адже тут небезпека чигає на нас всюди, особливо у найнесподіваніших місцях. Наприклад, на старій грушці, у клозеті з випиляним у дверях ромбиком чи на грядці з огірками. Ворог украй підступний. До речі, переконайтеся, що сторінки книжки, яку ви оце зараз читаете, не просочені отрутою. Послиньте пальця й торкніться

назви останнього розділу. Якщо після цього ваш язык не затерпнув і ви можете читати далі, то вам неабияк пощастило.

Але, тс-с-с! Зараз ви дізнаєтеся першу таємницю. Вождем індіанського племені диких койотів був Його дикунська величність сам Велика Пелька. Цей вправний воїн — мудрий як змія і хоробрий як лев — міг подужати цілу армію пирогів, вареників, галушок і дерунів. Він був справжнім сином не тільки свого славного індіанського народу, але й знаменитого татуса Івана Сили. Черевце він мав біленьке і м'яченьке, через що вдома його прозвали Пузиком.

Велика Пелька прославився тим, що завжди мав чудернацькі ідеї і ніколи не мився. Хіба що коли потрапляв у ворожий полон. «Індіанець повинен пахнути рідною природою, аби його не занюхали вороги! Краще смерть, ніж ганьба!» — вигукував він, коли Іван Сила силоміць занурював його у діжку з водою.

Другим сином (ледь не написалося «свином») усесвітньо відомого силача був найсухопутніший пірат усіх морів і океанів, Його кровожерливість Лиса Борода. Чому Борода — зрозуміло навіть найостаннішому телепню. Бо хіба ж бувають безбороді пірати? А Лиса вона тому, що ще не виросла. Але вже скоро почне — от-от! Для цього Лиса Борода щодня намащував підборіддя ваксою (правда, так він був радше схожий на папуаса, ніж на благородного розбійника морських просторів).

Лису Бороду годі було уявити без несамовитих лайок, котрі він видумував по сотні на день. «Хай мене сонце хрясне по вухові! Хай будяк виросте мені в носі, якщо я не розправлюся з оцією останньою галушкою!» — могла зненацька проректи за обіднім столом ця грізна наваксована пика під зеленою хусточкою у квіточки, зав'язаною по-піратськи ззаду.

Усі відразу замовкали, чекаючи, що колючий будячок почне пробиватися з кирпатого носика. Але ні! Лиса Борода не знав жалю й невблаганно виконував обіцянку.

Попри всю розбійницьку несамовитість, удома Лису Бороду прозивали Гузиком. Можливо, тому, що Гузик чудово римується з

Пузиком. І я маю підозру, що придумала ці римовані імена третя — найпотаємніша сила родини Івана Сили. (Ги-ги, як гарно вийшло. Еге ж? Сила Сили!).

До речі, ви вірите в привидів? Як це — ні? Ну тоді вийдіть надвір темної-претемної ночі в темних-претемних окулярах і в натягнутому на голову светрі. Спробуйте — і привиди вмиють відлупцюють вас за таку злочинну невіру.

Отож, ім'я Гузику та Пузику придумала, як ви вже здогадалися, привидка із золотим волоссячком і молочними зубками, гострими, як погляд ревнивця. Належала вона до сімейства Привидус Сміховантус класу Простирадлус підвиду Маціпуціс. Що воно означає — цього достеменно не знає ніхто. Навіть той, хто вигадав цю класифікацію. Але й на те вони і вчені, аби все заплутувати.

Привид Сміховантус класу Простирадлус підвиду Маціпуціс, або просто привидка, була найменшою і найулюбленішою дитиною славної родини всесвітньо відомого атлета. Невідомо, хто її першим назвав «Маруська-Постривай!», але саме під таким веселим ім'ям її знала вся вулиця і навіть половина сусідньої.

На відміну від братиків, індіанця та пірата, привидка мала поетичний хист, а тому постійно складала пісеньки. І хоча Маруська-Постривай не вміла читати, співати вона чомусь уміла. Принаймні могла. Що й демонструвала від ранку до вечора. Вона замовкала лише тоді, коли її долав сон. Хоча й уві сні їй часом вдавалося заспівати. Але так тихенько, що почути це могли хіба ж такі прозорі, безтілесні істоти, як і вона.

Однак ми цілком відволіклися від великих зборів. Ні, вони були настільки великими, що відтепер їх писатимемо лише з великої літери. Ось так: Великі Збори.

Тож поки тривали Великі Збори, посеред двору виросла ціла гора з валізок, сумок, торбинок, на якій також була одна розписана тайстра, сіточка з бараболею, мамин ради куль, чи як він там називається, старий дерев'яна скриня з газетними вирізками, мапами і документами. Ага, ми забули ще про бабчині бесаги з бринзою та

мішок з одягом на щодень і про свято. Уся ця купа-мала була підперта з одного боку 32-кілограмовою гиркою, а з іншого — все тією ж кочергою — найгрізнішою зброєю всіх часів і народів.

— Ну що — присядемо? — запропонував Іван Сила, всівся на сходи їхнього чепурненького будиночка під червоною черепицею і чомусь важко зітхнув.

— Угу! — погодилися всі й посідали довкола, теж чомусь важко зітхнувши.

Вийшла доволі гарна картинка. Шкода, що поблизу не трапилося фотокореспондента «Кацавейської хроніки». Ото би був знімок на першу сторінку!

— Нам треба зміркувати, як ми це все понесемо до Мамстердама, — кивнув на диво-гірку посеред двору Велика Пелька.

Очевидно, вождь диких койотів уже мав ідею.

— А щоб я проковтнув усі ці валізи разом і поодинці, якщо ми їх не потягнемо! — явив рішучість духу Гола Борода.

Сів метелик на тлавичку

і гадає пло длібничку.

Лаз, два, тли,

ти, метелику, й неси! — заспівала нової пісеньки Маруська-Постривай.

Але метелик чомусь не спробував підняти хоча б мамин радикуль (чи як він там пишеться) або розписану тайстру. Він тільки посидів на самому вершечку купи-малої, а далі змахнув крильцями і перелетів на крисаню вуйка Микульці, котрий якраз зупинився навпроти.

— А що, кумцю, гамазин відкриваєте? — зауваживши стільки манаття на подвір'ї, поспитав вуйко. — Чим торгувати будете?

— Скальпами! — впевнено проказав індіанський вождь і чвиркнув слиною.

— Чим-чим? — перепитав здивований Микульцьо. — Скальпелями?

— Та ні! Дурними головами! І щоб моє серце хробаки пожерли, якщо не почнемо з першого зустрічного! — вигукнув Лиса Борода й відразу отримав запотиличника від Івана Сили.

Тим не менше вуйко про всяк випадок хутко попрощався й підтюпцем побіг до тітки Микульцянї.

— Ану цить, малечо! Мізкувати заважаєте! — чемпіон зробив на обличчі мудрий вираз. — Люба дружинонько, ти впевнена, що ми нічого не забули?

— Здається, ми взяли все, — глянула на речі Мілка. — Все, що мали...

І справді, гірка була лише тро-о-шки меншою за їхню хатинку. Десь на один черевик.

— Тоді хай Пузик і Гузик винесуть із дому всі простирадла, а Маруська-Постривай і матуся зроблять з них найбільший у світі...

А оскільки Іван Сила не знав, як це називається, то звернувся за допомогою до найсвітлішої (у прямому значенні цього слова) голови і найблакитніших оченят.

— Татусю, це називається лечолов! Ну як ти не знаєш!? — сплеснула руками привидка.

— Дивно! — почухав потилицю Іван. — Скільки лечо не їв, а не знав, що його, виявляється, простирадлами ловлять.

— Та не лечолов, а лечолов! — розсердилася Маруська-Постривай і навіть тупнула ніжкою.

— А-а, речолов! — здогадався чемпіон. — Так би зразу й сказала!

— Та я ж так і казала!

Але тут їхню суперечку перервали хлопці, які винесли чотири великі простирадла. Склавши їх до купи, товариство закидало речі всередину, а далі міцно зав'язало все це багатство морським вузлом. Вийшла велика білосніжна куля, хоча й не зовсім правильної форми.

— Нумо її котити! — відразу подав ідею Пузик.

— Ні, ліпше залізьмо на самий вершечок і погляньмо, де Мамстердам! — не погодився Гузик.

— А давайте будемо стрибати із речокулі на нашу хатинку і назад! — видала третю пропозицію Маруська-Постривай.

Усі поглянули на татуса, бо він мав вирішити, як бути далі. А Іван Сила зиркнув на Мілку. Бо якщо чоловік — голова сім'ї, то жінка —

все решта. А голова йде туди, куди ходить усе решта. Принаймні я ще не бачив, аби голова прогулювалася собі сама.

А якщо ви таке бачили, то це, я вам скажу, якась ненормальна голова, і з неї краще прикладу не брати.

Тож усі дивилися на Мілку і чекали, що вона скаже.

— То ми сьогодні нарешті вирушимо? — запитала вона у відповідь так, як запитують усі жінки на світі, коли не знають, що ж то вирішити, і тому вдають, начебто все вже давно вирішено. Хоча насправді зовсім нічого не вирішено.

— Свистати всіх нагору! — скомандував Іван Сила. Це мало б означати: всім негайно залізти на речокулю і міцно триматися за морський вузол. Коли Мілка і силенята зручно вмостилися, чемпіон чемпіонів завдав цю гору собі на плечі і рушив з подвір'я.

А оскільки речокуля була доволі величенька й тяжченька, то Іванові доводилося низько схиляти голову. Тому він нараз віддавав нагору нові розпорядження.

— Вахтовим призначаю Велику Пельку. Ти відповідатимеш за правильний курс!

— Єсть, капітане! — бадьоро озвався вождь диких койотів.

— Гола Борода, як морський вовк, призначається боцманом. Ти слідкуватимеш за порядком на палубі.

— Єсть, капітане! — аж підскаочив з радості пірат сухопутних морів і океанів.

— А я? — почувся з неба тоненький, як павутинка, голосочок.

— А Маруську-Постривай призначаю... Гм-гм... Ким же тебе призначити, манюньо?

— Командилом! — впевнено донеслося згори.

— Ні-ні! На кораблі не може бути двох капітанів. Ти будеш у нас... Заспівайлом!

— О! Як гално!

— Негайно взятися за написання пісеньки найсухопутнішого корабля світу!

— Єсть, капітане! — рішуче процокотіли нагорі молочні зубики.

— Нібички нікого не забув, — витев спітніле чоло Іван Сила. Йти із речокулею було не так легко.

— А я? — почулося лагідне зітхання, наче це янгол торкнувся Іванового вуха.

— А ти, люба дружинонько, призначаєшся... Особливо важливим пасажиром!

— О! Хоч раз у житті побуду гостем на святі! — весело засміялася Мілка.

— Ура! — дружно гримнуло у піднебессі.

Здивовані селяни вибігали зі своїх обійсть і дивились на чудо, яке прямувало центральною вулицею.

— Іван Сила встановлює новий рекорд! — казали одні.

— Так, він має пронести цю кулю до екватора і назад, — кивали головами другі. — Це його ранкова пробіжка.

— Який рекорд?! Яка пробіжка?! Що ви плетете! — заперечували треті. — Він подався на заробітки!

А це на плечах — його сніданок!

Четверті запевняли, що Іван Сила так розробляє м'язи шиї.

П'яті — що це його новий талісман.

Шості, що...

Одне слово, людоньки сперечалися аж до вечора, доки не повернулася череда з пасовиська і всі не розбіглися по домівках. Правду міг би сказати листоноша Колик. Але він хитродумно мовчав, бо саме читав гороскоп на завтра. Як завжди — несприятливий.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ, у якому нарешті щось рухається

До речі, в найпильніших читачів одразу з'явиться слушне запитання: а куди ж це поділося знамените авто мадам Бухенбах, подароване Іванові Силі на заручини? Справді, такий факт вимагає прояснення.

Отож, доповідаю: авто стоїть у stodolі, притрушене сіном і помальоване курячками. Так-так, воно вже давно не їздить. Бо коли в ньому щось зламалося, а таке трапляється навіть із «мерседесами», ніхто не зміг його полагодити. Адже в тутешніх горах звикли тільки до однієї машини — з чотирма копитами, буцматим хвостом і велетенськими нечищеними зубами, — тієї, котра відбрикується і каже: «І-го-го!», коли в неї закінчується бензин.

Щоправда, чемпіон чемпіонів старався тримати марку, а тому не міг явитися на виступ пішки. Цим би він осоромив усі свої титули. Тож коли Іван Сила їхав виступати, то витягав свою круту «тачку» (інакше її не назвеш) зі стійла і впрягав у неї сусідського коника.

Сухоребра кобила Маня насилу тягнула автівку з чемпіоном та його родиною до села Три Пеньки, Гнила Дичка або й до містечка Кацавейка. Але найкраще було їхати згори вниз! Тоді авто набирало крейсерської швидкості, й бідолашна конячка мчала, як навіжена, аби не закінчити своє жалюгідне життя під колесами ще нікчемнішого автомобіля.

Крім того, авто виконувало важливу миротворчу місію. Коли індіанці, пірати і привиди ставали зовсім нестерпними, Іван Сила дозволяв їм влаштовувати світові автоперегони. Тоді вони на півдня зникали у stodolі і казна-що там вичворяли. Зазвичай, після чергових таких перегонів у автівки з'являлися нові проблеми зі здоров'ям. Зате дітки аж сяяли від задоволення.

Полюбили машину і кури, але вони, на щастя, перегонів не влаштовували, а мирно дрімали на кермі чи на дверцятах. І завжди після відвідин чемно залишали по яєчку на шкіряних сидіннях.

Мусимо, проте, негайно облишити авто мадам Бухенбах, бо з містечка Кацавейки от-от вирушить потяг. А Іван Сила з родиною все ще не можуть до нього завантажитися. Адже речокуля не влезить у жодні двері і в жодні вікна на світі.

— Може, я триматиму її за вікном? — Іван Сила почухав потилицю.

— А як ти, татусю, тоді будеш спати? — захихотіла привидка.

— А так і буду — з витягнуною у вікно рукою.

— Милий, а як же зустрічні поїзди, — справедливо зауважила Мілка.

— І придорожні стовпи, — докинув Велика Пелька.

— І чергові залізничники з прапорцями, — зітхнув Гола Борода.

— І малесенькі челвоноголові станції, — жалісливо показала Маруська-Постривай і вже готова була пустити сльозу.

Іван Сила уявив страшну руїну, яка залишається після проїзду потяга «Кацавейка–Мамстердам», і зрозумів, що ідея з речокулею за вікном була не найрозумнішою.

— Тоді, може, закріпимо багаж на даху? — запропонував чемпіон чемпіонів, який ніколи не занепадав духом.

— Але як ми його закріпимо? — знову задала незручне запитання Мілка.

Усі зітхнули і зажурилися. Невже прогулянка на омріяному пароплаві може зірватися через таку дрібницю (хоча й величеньку), як речокуля?

Цієї миті до славної родини Сил підійшов начальник залізничної станції «Кацавейка» і легенько кахикнув.

— Я дуже перепрошую, пане чемпіоне, — підніс він зелений кашкет з двома схрещеними шпалами на кокарді, — але поїзд мусить рушати. Найбільше, що я можу для вас зробити, — це затримати його ще на п'ять хвилин.

— Ого! — заплескала в долоні привидка. — На ці-і-лих п'ять хвилин! Це ж майже вічність! Ми влятовані! Ула!!!

Але її оптимізму чомусь ніхто не розділив. Усі зосереджено міркували, як викрутитися з халепи. Аж раптом бистрий, як спис, погляд Великої Пельки зупинився на останньому вагоні. Точніше, на його пасажирці. З дверей вагона визирала симпатична рогата голівка, яка мирно щось пережовувала.

— Ура! — загорланив вождь диких койотів. — Ми поїдемо з нею!

Усі повернули голови туди, куди індіанець показував своїм томагавком (старим, але ще цілком справним молоточком для відбивних).

— А чи є квитки до останнього вагона? — затамувавши подих, запитав Іван Сила.

— Так, адже це вагон без вигод і, окрім триразової чемпіонки корівки Мусі, у ньому ніхто не їде.

— А з якого виду сполту вона пелеможець? — поцікавилася привидка.

— Ясна річ, що з молочного, — посміхнувся начальник станції і хотів було погладити Маруську-Постривай, але та ледь не вкусила його за палець.

— А чи можемо ми трошки удосконалити конструкцію вагона? Так би мовити, з огляду на чудову погоду? — несміливо поцікавився чемпіон.

— Зазвичай ми цього не дозволяємо, — начальник станції зняв кашкета і витер чоло великою рожевою хустинкою. Гострі зубики привидки не жарт його перелякали. — Але зважаючи на ваші заслуги перед Республікою, зробимо виняток. Якщо, ясна річ, ваша іменита попутниця не буде проти.

Він став навшпиньки, підтягуючись до вуха Івана Сили, і прошепотів:

— Вона їде аж до самого Мамстердама на першість Європи у середній вазі. Тож будьте з нею якомога делікатнішими. Ви самі знаєте, яке це хвилювання — чемпіонат! А ще й для осіб жіночої статі! Вони, зазвичай, такі вразливі!

Іван Сила запевнив, що все буде гаразд, і він особисто береться впродовж подорожі «підтягти» її морально.

До відправлення залишалося дві хвилини, і товариство з речокулею прожогом кинулося до свого вагона. Побачивши цілий навтоп, який з божевільними посмішками нісся до неї, Муся страшенно перелякалася і спробувала намертво зачинити двері. Але морський розбійник Гола Борода, який мчав попереду з криком: «На абордаж!», устиг встромити в дверну щілину найгрізнішу зброю всіх часів і народів — кочергу. Таким чином останній вагон було взято. І це був щонайбезкровніший штурм в історії людства (якщо не зважати на триразову чемпіонку з доїння, якій з переполоху трохи забило памороки).

Але що ж робити з речокулею?! Начальник станції підняв прапорець і голосно свиснув. На роздуми не залишалося ні грамульки часу.

— Розбирайте вагон! — крикнув Іван Сила, і першим здійняв дах. Бачачи такі круті переміни, Муся знову знепритомніла. Нею заопікувалась Мілка, яка в школі вивчала санітарну справу. Тим часом силенята вже зняли бічну стінку.

Поїзд повільно рушив, а Іван Сила однією рукою втягнув до напіврозібраного вагона речокулю.

Усі тричі гукнули «Ура!» і помахали начальникові станції «Кацавейка» хто чим міг. Дітки, наприклад, махали йому бічною стінкою. Той у відповідь загукав, аби вони не погубили частин вагона, бо ті належать Республіці.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ